

ਫਾਲਸ਼ੋ,
ਜੇ.

ਮੂਲ ਰਾਜ ਉਰਫ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੁਰੀ-ਜਵਾਬਦਾਰ

1954 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 265

ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ (1882 ਦਾ IV)—ਸੈਕਸ਼ਨ 106 ਅਤੇ 110—ਮਾਸਿਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ-ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ—ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਪਰਿਸਰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਾ ਕਿ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ—ਵਿਚ ਨੋਟਿਸ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਨਾਲ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ - ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ, ਭਾਵੇਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇ। ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬੇਨੋਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਾਨ ਬਨਾਮ ਸਾਹਕਡੋਨੀ (1), ਕੰਵਰ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਘੁਰੀ ਅਤੇ ਈਬਰ (2)। ਅਤੇ ਸਾਈਡਬੋਥਮ ਬਨਾਮ ਹਾਲੈਂਡ (3), ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ।

25 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਵਧੀ ਹੋਈ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਸਮੇਂ ਮੋਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੱਤ ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ IV ਕਲਾਸ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 25 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ 14 ਦਸੰਬਰ, 1953, ਪਲੇਟਿਫ ਨੂੰ ਪਲਾਨ ਐਕਸ. P. 2, ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਲਈ. 60 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 60. 60 ਕਿਰਾਇਆ ਮੁਦਈ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

II. ਐਲ ਸਰੀਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

I, D. DUA, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ-

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਸ਼ੋ ਜੇ. ਇਹ ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਫਾਲਸ਼ੋ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੇ. ਮੁਈ ਰਾਜ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਲਈ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 60 ਰੁ. 12 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਸੰਭਵ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ 1949 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ, III ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ

(1) A.I.R. 1932 P.G 279

(2) (1952) 54 P.L.R. 358

(3) A.I.R 1928 Lah. 148

ਇਜੈਕਟਮੈਂਟ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤੇ ਨਾਲ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਕੁਝ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਸੀ। 583, ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਢਾਂਚਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭੋਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਡਿਫੈਂਡੈਂਟ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਲਈ ਸਾਢੇ ਝਗੜੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾਰੁਪਏ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ 60 ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਡੀ-ਕ੍ਰੀਡ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨੁਕਤਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚਲੀ ਸਾਈਟ ਮੁਦਈ ਨੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਦੀ ਇੱਕ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ 11 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਬਣ ਗਈ। ਤੇ ਨੈਨਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ 15 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੂੰ 30 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਤੱਕ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਟਰਾਂਸਕਰਿਪਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106, ਪ੍ਰੋ ਪਰਟੀ ਐਕਟ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਲੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਭਾਵ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਮੁਈ ਰਾਜ, ਉਰਫ਼, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ 30 ਨਵੰਬਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ 1 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਤੱਕ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਡੀ-ਬੇਨੋਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਸੈਲਸੀਸੀਓਨੀ, (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦਾ ਸੀਜ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1 ਜੂਨ, 1921 ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਇੱਕ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 1 ਜੂਨ, 1925 ਅਤੇ ਪਟੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 1 ਫਰਵਰੀ, 1928 ਨੂੰ 1 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਛੱਡਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ। 1928. ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ* ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਪੂਰ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਵਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ (2) ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਰਿਲਾਇੰਸ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 12 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1950, ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ, ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ 1 ਦਸੰਬਰ ਦੀ ਬਜਾਏ 30 ਨਵੰਬਰ ਤੱਕ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਕਵੰਰ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਘੁੱਗੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਚੰਦ, ਜੇ. ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ :-

(1) A.I.R. 1932 P.G 279

(2) (1952) 54 P.L.R. 358

(3) A.I.R 1928 Lah. 148

“ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪੁਨ ਜਾਬ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਸੂਬੇ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

(1) A.I.R. 1932 P.G 279
(2) (1952) 54 P.L.R. 358
(3) A.I.R 1928 Lah. 148

ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਤਕਨੀਕੀ ਨਿਯਮਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਿਟੀ ਗੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਲਿਆਣ ਦਾਸ ਚੇਤ ਰਾਮ (1), ਅਤੇ ਦੂਲਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬੇਲਾ ਸਿੰਘ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੇ - ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ. ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਵਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ (3), ਕਪੂਰ, ਜੇ., ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨੋਟਿਸ ਇਕ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਰਗਾ ਨੋਟਿਸ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸਾਈਡਬੋਥਮ ਬਨਾਮ ਹਾਲੈਂਡ (4) ਵਿੱਚ ਲਿੰਡਲੇ ਐਲਜੇ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਨ : -

'ਛੱਡਣ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਤੁੜੀ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੇਕਰ ਹਾਈਪਰਕ੍ਰੀਟੀਸਿਜ਼ਮ ਹੋਣਾ ਹੈ

(1) ਏਆਈਆਰ 1925 ਲਾਹ. 575

(3) AJJt. 1925 ਲਾਹ. 92

(3) (1952) 54 PLR 358

(4) (1895) 1 QB 378

ਪਹਿਲੇ ਮੂਈ ਰਾਜ, ਉਰਫ਼, ਵਰ੍ਹੇਗੰਢ ਦੇ ਪਲ 'ਤੇ ਛੱਡਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ^ ਸਿੰਘ 1 * ਨੂੰ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲ। ਪਰ v. ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੂਖਮਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਫਾਲਸ਼ੋ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ. ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110 ਦੇ ਤਕਨੀਕੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

ਲਾਗਤ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ